

**Projekt założeń
projektu ustawy o zmianie ustawy o Narodowym Banku Polskim
oraz ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym**

I. Cel projektowanej ustawy

Celem projektowanej regulacji będzie aktualizacja obowiązujących przepisów o Narodowym Banku Polskim oraz dodanie nowych regulacji zwiększających przejrzystość funkcjonowania NBP, a także dostosowujących działalność NBP do sytuacji panującej obecnie na rynku finansowym. Proponuje się, aby projekt ustawy regulował m.in. kwestie dotyczące uczestnictwa NBP w organizacjach międzynarodowych, aktywności zawodowej i publicznej członków Rady Polityki Pieniężnej oraz Zarządu NBP, kadencyjności członków RPP oraz sporządzania sprawozdania finansowego NBP. Zakłada się także uregulowanie problemu rachunków bankowych osób fizycznych prowadzonych przez NBP, ponieważ nie zostały one dotychczas przekazane innym bankom pomimo kilkukrotnych prób rozwiązania tej kwestii.

II. Zakres przewidywanej regulacji

Obowiązująca obecnie ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. *o Narodowym Banku Polskim* (Dz. U. z 2013 r. poz. 908), dalej: „ustawa o NBP”, była dotychczas przedmiotem tylko jednej samodzielnej nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 18 grudnia 2003 r. *o zmianie ustawy o Narodowym Banku Polskim oraz o zmianie innych ustaw* (Dz. U. Nr 228, poz. 2260), a kilkunastoletni okres obowiązywania przedmiotowej ustawy oraz bieżąca praktyka stosowania jej przepisów wskazują na potrzebę dokonania zmian oraz włączenia do ustawy nowych regulacji.

Projektowana ustawa będzie oddziaływała bezpośrednio na działalność Narodowego Banku Polskiego – proponowane przepisy będą przede wszystkim wpływać na członków Zarządu NBP, członków Rady Polityki Pieniężnej oraz pracowników NBP.

Zakłada się, że projektowana ustawa dokona także zmiany w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym* (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, 742 i 1544 oraz z 2013 r. poz. 675), dostosowując te regulacje do proponowanych zmian w zakresie działalności NBP i jego organów.

III. Zasadnicze kwestie wymagające uregulowania

1. Uczestnictwo NBP w międzynarodowych instytucjach finansowych i bankowych, współpraca z tymi instytucjami oraz związane z tym wydatki banku centralnego.

Proponuje się stworzenie rozwiązań umożliwiających reprezentowanie przez NBP interesów Rzeczypospolitej Polskiej w podmiotach międzynarodowych nie tylko w postaci członkostwa (jak ma to miejsce w obowiązującym stanie prawnym), ale także w formie współpracy. Współpraca taka, podobnie jak członkostwo, wiązać się będzie z ponoszeniem związanych z tym kosztów, które powinien pokrywać NBP ze środków własnych. O podjęciu określonej współpracy lub o członkostwie decydować będzie każdorazowo Zarząd NBP.

Obowiązujący obecnie art. 5 ust. 1a ustawy o NBP stanowi, że NBP zobowiązany jest do pokrywania wydatków związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Międzynarodowym Funduszu Walutowym. Przepis ten został wprowadzony ustawą z dnia 18 grudnia 2003 r. o zmianie ustawy o Narodowym Banku Polskim, która weszła w życie 1 stycznia 2004 r. Celem tej regulacji było stworzenie podstawy prawnej dla pokrywania przez NBP wpłat udziałów członkowskich. W latach 1986–1998 NBP dokonywał takich wpłat na podstawie porozumień z Ministrem Finansów. W praktyce pojawiły się jednak wątpliwości co do zakresu stosowania tego przepisu. Nie budzi wątpliwości, że przepis ten obejmuje wydatki związane z opłaceniem udziałów, pojawiały się natomiast wątpliwości, czy obejmuje również inne wydatki, związane z projektami finansowymi skierowanymi przez MFW do jego członków. W związku z powyższym, proponuje się wprowadzenie przepisu wskazującego na NBP jako podmiot właściwy do finansowania ze środków własnych kosztów udziału w przedmiotowych projektach finansowych MFW. Zapis ten pozwoli wyeliminować dotychczasowe wątpliwości interpretacyjne.

2. Zasady zastępowania Prezesa NBP w czasie jego nieobecności

Zgodnie z obowiązującym art. 10 ust. 1 ustawy o NBP, Prezesa NBP w czasie jego nieobecności zastępuje wiceprezes NBP – pierwszy zastępca Prezesa NBP. Proponuje się poszerzenie formuły zastępowania Prezesa NBP w czasie jego nieobecności w taki sposób, aby w razie nieobecności zarówno Prezesa, jak i wiceprezesa NBP – pierwszego zastępcy Prezesa NBP, zastępstwo Prezesa NBP sprawował wiceprezes NBP.

3. Kadencyjność członków RPP

W obecnym stanie prawnym członek Rady Polityki Pieniężnej wybierany jest na jedną sześcioletnią kadencję, bez możliwości jej przedłużenia (art. 13 ust. 2 ustawy o NBP).

W celu zwiększenia stabilności składu RPP proponuje się wprowadzenie, w zgodności z postanowieniami Konstytucji RP, rozwiązania, zgodnie z którym 1/3 składu RPP byłaby powoływana co 2 lata w równej liczbie przez Prezydenta, Sejm oraz Senat. Zapewniłoby to płynne zmiany składu RPP i wpłynęło na zachowanie stabilności jej działania.

Należy jednocześnie zaznaczyć, że w związku z ustanowieniem 6-letniej kadencji członków RPP w art. 227 Konstytucji, stosowny projekt ustawy nie będzie mógł przewidywać jej skrócenia lub wydłużenia. Wprowadzenie proponowanej zmiany przebiegałoby następująco:

- W określonym terminie od wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy o NBP każdy z organów kształtujących skład RPP, tj. Prezydent, Sejm oraz Senat, powołałby dodatkowo po jednym członku RPP, która składałyby się przejściowo z 12 członków.
- Po zakończeniu indywidualnych kadencji obecnych członków RPP (2016 r.), Prezydent, Sejm oraz Senat powołałby tylko po jednym jej członku (skład RPP zmniejszyłby się tymczasowo do 6 członków).
- Po upływie kolejnych dwóch lat organy kształtujące skład RPP uzupełniłyby ją o kolejnych 3 członków do ustawowej liczby 9 członków RPP.
- Następnie co 2 lata wymianie ulegałby 1/3 składu RPP.

Powyższa propozycja zakłada więc przejściowe (ok. dwuletnie) powiększenie liczby członków RPP do 12, a następnie taki sam okres przejściowy, w którym liczba członków RPP

będzie wynosiła 6 osób. Licząc od 2018 r. skład osobowy RPP byłby więc kształtowany z uwzględnieniem ustawowej 9-osobowej liczby członków RPP. Zaletą tego rozwiązania byłoby wyeliminowanie sytuacji, w których w tym samym (zbliżonym) terminie następowalaby wymiana większości członków RPP. Wpływałoby to na zachowanie stabilności w składzie Rady, co jednocześnie zwiększać będzie stabilność podejmowanych decyzji, wpływających na sposób prowadzenia polityki monetarnej Polski.

4. Doprecyzowanie ograniczeń dotyczących aktywności zawodowej i publicznej członków Rady Polityki Pieniężnej i Zarządu NBP

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o NBP, w okresie kadencji członek Rady nie może zajmować żadnych innych stanowisk i podejmować działalności zarobkowej lub publicznej poza pracą naukową, dydaktyczną lub twórczością autorską, a za zgodą Rady wyrażoną w drodze uchwały (bez udziału zainteresowanego) – dopuszczalna jest działalność w organizacjach międzynarodowych. Nie przewidziano jednak możliwości odwołania członków Rady w przypadku naruszenia ww. zakazu. W związku z tym proponuje się wprowadzenie takiej sankcji.

Zgodnie natomiast z art. 18 ustawy o NBP, członek Zarządu NBP nie może zajmować żadnych innych stanowisk i podejmować działalności zarobkowej lub publicznej poza pracą naukową, dydaktyczną lub twórczością autorską. Proponuje się wobec tego uregulowanie kwestii aktywności członków Zarządu NBP w ciałach kolegialnych działających poza bankiem centralnym. Członek Zarządu NBP będzie mógł reprezentować NBP w kolegialnych organach państwa oraz w powoływanych przez właściwe organy państwa organach i ciałach wewnętrznych, pomocniczych i doradczych, jak również w innych systemowo ważnych instytucjach finansowych państwa, a za zgodą Prezesa NBP – także w organizacjach międzynarodowych. Rozwiązanie to pozwoli na prawne usystematyzowanie obecnego sposobu funkcjonowania Zarządu NBP. Członkowie Zarządu NBP reprezentują bowiem bank centralny w organach kolegialnych, pomocniczych czy doradczych oraz organizacjach międzynarodowych. Wprowadzenie proponowanej regulacji jedynie usystematyzuje oraz ureguluje prawnie obecny stan rzeczy. Przedmiotowa regulacja nie powinna wpłynąć na obniżenie jakości pracy Zarządu NBP, a jedynie jej usprawnienie poprzez odciążenie w obowiązkach Prezesa NBP oraz efektywniejszy podział pracy.

5. Kompetencje RPP i Zarządu NBP dotyczące rocznego sprawozdania finansowego NBP oraz podmiotu uprawnionego do badania sprawozdania finansowego.

Organem odpowiadającym za sporządzenie sprawozdania finansowego NBP jest Zarząd NBP. Zgodnie z art. 12 ust. 2 pkt 5 ustawy o NBP, Rada Polityki Pieniężnej przyjmuje roczne sprawozdanie finansowe NBP. Sprawozdanie to podlega badaniu przez biegłego rewidenta wybranego przez Radę, natomiast decyzję w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego NBP podejmuje Rada Ministrów.

Istniejąca formuła przyjmowania sprawozdania przez Radę nie jest jasna, np. co do skutków ewentualnej odmowy przyjęcia sprawozdania. Jest ona także wadliwa merytorycznie, jako że sprawozdaniem objęte są kwestie w istocie niezwiązane z należącą do Rady problematyką polityki pieniężnej, chociaż Rada przyjmuje to sprawozdanie “kierując się założeniami polityki pieniężnej”. Także skutek w postaci obowiązku odprowadzenia do budżetu państwa części rocznego zysku NBP powiązany jest z zatwierdzeniem sprawozdania finansowego przez Radę Ministrów, a nie z jego przyjęciem przez Radę. Dlatego też proponuje się rezygnację z przyjmowania przez Radę Polityki Pieniężnej rocznego sprawozdania finansowego NBP, przy jednoczesnym nałożeniu na Zarząd NBP obowiązku przedkładania tego sprawozdania do wiadomości Rady.

Doprecyzowania wymagają także przepisy w zakresie wyboru podmiotu uprawnionego do badania sprawozdania finansowego. Zakłada się wprowadzenie dodatkowych regulacji, wskazujących, że:

- roczne sprawozdanie finansowe NBP podlega badaniu przez podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych,
- ten sam podmiot nie może badać więcej niż pięć kolejnych rocznych sprawozdań finansowych NBP, przy czym może on ponownie je badać po upływie co najmniej 3 kolejnych lat.

Organem właściwym do wyboru podmiotu mającego badać roczne sprawozdanie finansowe NBP jest organ kierujący bankiem, czyli Zarząd NBP. Kwestia ta nie przynależy bowiem do materii polityki pieniężnej. Proponuje się, by opisana wyżej propozycja zmian w zakresie zatwierdzania sprawozdania finansowego oraz wyboru biegłego rewidenta stosowała się także do badania rocznych sprawozdań finansowych NBP przez podmiot wybrany przed dniem wejścia w życie nowelizacji ustawy, która powstanie na podstawie przedmiotowych *Założeń*.

6. Opracowywanie okresowych informacji o wpłatach (wypłatach) z zysku NBP

Okresowa informacja o wpłatach (wypłatach) z zysku NBP jest jednym z dokumentów, o których mowa w art. 23 ust. 1 ustawy o NBP – zgodnie z pkt 3 Prezes NBP w imieniu Rady opracowuje okresowe informacje o wpłatach (wypłatach) z zysku. W przeciwieństwie do pozostałych dokumentów, nie wskazano adresata tej informacji, ani też nie określono (wprost), z jaką częstotliwością ma być ona opracowywana.

Termin „wpłaty (wyłaty) z zysku” użyty w art. 23 ust. 1 pkt 3 na gruncie ustawy o NBP należy odnosić wyłącznie do zysku NBP. O takim bowiem zysku mowa jest w innych przepisach tej ustawy: w art. 62 ust. 1 („fundusz rezerwowy jest tworzony z odpisów z zysku NBP”) i w art. 69 ust. 4 („część rocznego zysku NBP (wpłata z zysku NBP) podlega odprowadzeniu do budżetu państwa”).

Ponadto w art. 68 w ust. 1 pkt 2 i ust. 3, w kontekście sprawozdania finansowego NBP, mowa jest o „rachunku zysków i strat”. Wpłata z zysku NBP dokonywana jest jednorazowo, po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego NBP, tj. raz w ciągu roku sprawozdawczego (obrotowego), którym jest rok kalendarzowy (art. 68 ust. 2). Tym samym okresowość informacji o wpłatach z zysku NBP można także odnieść do roku kalendarzowego. Wpłaty z zysku NBP stanowią dochód budżetu państwa zgodnie z art. 111 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U.z 2013 r. poz. 885). Wpłata z zysku NBP, obejmująca część rocznego zysku NBP, podlega odprowadzeniu do budżetu państwa w terminie 14 dni od dnia zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego NBP (art. 69 ust. 4 ustawy o NBP).

W związku z powyższym sporządzanie dokumentu mającego stanowić okresową informację o wpłatach z zysku NBP należy uznać za zbędne.

7. Prawa i obowiązki pracowników NBP

Zgodnie z art. 11 ust. 1 zdanie drugie ustawy o NBP, prawa i obowiązki pracowników NBP określa Kodeks pracy i pragmatyka służbowa określona odrębną ustawą. Pragmatyka taka nie została jednak nigdy wprowadzona, a dotychczasowe doświadczenia wskazują, że potrzeba taka w istocie nie zachodzi. Dlatego zakłada się rezygnację z tworzenia pragmatyki służbowej dla pracowników NBP.

Niemniej, stan prawny, w którym w zasadzie nie ma żadnych przepisów szczególnych regulujących prawa i obowiązki pracowników NBP, ocenić należy jako niezadowalającą. W związku z powyższym, proponuje się wprowadzenie minimalnych wymagań kwalifikacyjnych dla pracowników NBP, dalej idących w odniesieniu do pracowników zatrudnianych na stanowiskach kierowniczych i doradców Prezesa NBP, przy czym wymagania te powinny odpowiadać standardom wyznaczonym dla ww. podmiotów sfery publicznej, nie ma bowiem uzasadnienia, aby pracownikom NBP, jako centralnego banku państwa, stawiane były wymagania niższe. Ponadto proponuje się ustawowe określenie podstawowych obowiązków pracowniczych pracowników NBP. Uregulowanie tych dwóch grup zagadnień w ustawie o NBP uzasadnia bowiem potrzeba zapewnienia właściwej jakości kadr banku centralnego państwa, co jest zgodne z przyjmowanymi współcześnie w tym zakresie standardami w podmiotach sfery publicznej, w szczególności w urzędach administracji publicznej¹⁾.

Ponadto, zakłada się wydzielenie w NBP grupy stanowisk, które obsadzane będą w drodze powołania, a nie jako dotychczas umowy o pracę. Dotyczyć to ma stanowisk dyrektorów oddziałów, dyrektorów i wicedyrektorów departamentów i innych jednostek organizacyjnych centrali NBP oraz doradców Prezesa NBP. Mając na względzie kadencyjność organów NBP, nieuzasadnione jest, co ma miejsce w dotychczasowej praktyce, zawieranie umów o pracę na czas nieokreślony z osobami sprawującymi funkcje dyrektorów oraz doradców Prezesa NBP. Takie bowiem ukształtowanie stosunków pracy tych osób w praktyce znacznie utrudnia lub nawet uniemożliwia prowadzenie aktywnej polityki kadrowej, co jest niezbędne w dążeniu do stałego podnoszenia jej jakości, zwłaszcza w odniesieniu do kadry kierowniczej. Proponowane rozwiązania umożliwią zatem na przyszłość właściwy dobór (selekcję) kadry kierowniczej oraz doradczej NBP, stosownie do aktualnych wyzwań stojących przed bankiem centralnym państwa i zadań nakładanych na dyrektorów poszczególnych jednostek organizacyjnych banku. Wprowadzeniu powołania jako podstawy nawiązania stosunku pracy z w/w pracownikami towarzyszyć będzie zamieszczenie w projekcie przepisu przejściowego, zgodnie z którym stosunki pracy tych osób, zatrudnionych dotychczas, na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony, przekształcą się *ex lege* w stosunek pracy na podstawie powołania.

Zakłada się również przyznanie Prezesowi NBP uprawnienia do określenia, w drodze zarządzenia, zasad etyki pracowników NBP. Zasady zostały przez Prezesa NBP określone i obowiązują jako tzw. samoistne zasady etyki, natomiast zmiana ich statusu poprzez stworzenie w ustawie o NBP odpowiedniej podstawy prawnej do ich wydania ułatwi zastosowanie odpowiednich sankcji wobec pracowników, którzy dopuścili się ich naruszenia. Proponowana zmiana nie pociąga za sobą konieczności wprowadzenia dodatkowych regulacji dotyczących przetwarzania danych osobowych pracowników NBP. Projektowane rozwiązania dotyczące stosunków pracy pracowników NBP będą uwzględniać istniejący reżim ochrony danych wynikający z przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.)

Korelatem powyższych regulacji powinny być szczególne wobec Kodeksu pracy przepisy dotyczące wygaśnięcia i rozwiązania stosunku pracy pracownika NBP. Przepisy te powinny wskazywać przede wszystkim przesłanki wygaśnięcia stosunku pracy (w tym prawomocne skazanie za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe) oraz przesłanki obligatoryjnego rozwiązania stosunku pracy (w tym utrata nieposzlakowanej opinii) i fakultatywnego rozwiązania stosunku pracy (w tym ciężkie naruszenie podstawowych

---

¹⁾ Por. ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1706, z 2011 r. Nr 82, poz. 451, Nr 185, poz. 1092 i Nr 201, poz. 1183, oraz z 2012 r. poz. 1544).

obowiązków pracownika NBP, jeżeli wina pracownika jest oczywista, oraz popełnienie przez pracownika NBP w czasie trwania stosunku pracy przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnienie, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem).

Nie przewiduje się postulowanego podczas konsultacji społecznych wprowadzenia regulacji wzorowanych na:

- § 12 ust. 1 pkt 2 nieobowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 października 1983 r. w sprawie praw i obowiązków pracowników NBP, oraz
- § 11 ust. 1 pkt 2 porozumienia z dnia 3 lipca 2002 r. w sprawie zasad postępowania wobec pracowników oddziałów okręgowych NBP, wykonujących pracę w oddziałach zamiejscowych i zespołach zamiejscowych oraz w Głównym Oddziale Walutowo-Dewizowym w terenie, objętych zamiarem zwolnienia z pracy w związku z restrukturyzacją sieci terenowej –

powyższe unormowania gwarantowały pracownikom mianowanym wypłacanie wynagrodzenia między ustaniem zatrudnienia w NBP a podjęciem nowego zatrudnienia, przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy.

Należy zauważyć, że do problematyki wynagradzania pracowników NBP odnosi się art. 66 ustawy o Narodowym Banku Polskim. W ust. 2 określa on, iż zasady wynagradzania pracowników NBP ustala Zarząd NBP. Obowiązująca uchwała nr 62/2010 Zarządu NBP z dnia 25 listopada 2010 r. (z późn. zm.) – o treści uzgodnionej, stosownie do art. 77² § 4 Kodeksu pracy, z zakładowymi organizacjami związków zawodowych – kompleksowo reguluje kwestie wynagradzania pracowników, określając m.in. zamknięty katalog składników wynagrodzenia oraz ich wysokość i zasady przyznawania.

8. Uregulowanie kwestii rachunków bankowych osób fizycznych prowadzonych przez NBP, które nie zostały przekazane innym bankom

Zgodnie z art. 79¹ nieobowiązującej ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 22, z późn. zm.²⁾³⁾, NBP został zobowiązany w terminie do dnia 30 czerwca 1992 r. do przekazania innym bankom, na warunkach z nimi uzgodnionych, prowadzenia rachunków osób prawnych i fizycznych, w tym obsługi dewizowej i walutowej ludności. We wrześniu 1993 r. NBP zawarł z Polskim Bankiem Inwestycyjnym Spółką Akcyjną (PBI SA) „Porozumienie w sprawie przekazania prowadzenia rachunków bankowych, w tym obsługi dewizowej i walutowej ludności, wniesienia wkładów niepieniężnych oraz przejścia pracowników z NBP do PBI SA”. Realizacja tego porozumienia polegała między innymi na zawiadomianiu właścicieli rachunków o fakcie zmiany strony umowy rachunku bankowego – aby przejęcie rachunków mogło odbyć się zgodnie z art. 519–526 Kodeksu cywilnego, do przejęcia rachunków przez PBI SA niezbędna była zgoda ich posiadaczy (wierzycieli), wyrażona na piśmie. Części klientom nie udało się jednak doręczyć skutecznie takiego zawiadomienia. W związku z tym NBP upoważnił PBI SA do prowadzenia i obsługi – w imieniu NBP – tych rachunków bankowych. Takie działanie uwzględniało zmiany dokonujące się w strukturze organizacyjnej oddziałów NBP, w tym likwidację części z nich, związane z wcześniejszym ustawowym ograniczeniem kategorii podmiotów, które mogą posiadać rachunki bankowe w NBP. PBI SA, a potem jego następca prawny Kredyt Bank SA, w latach 1993–1999 podejmował próby dokonania w imieniu NBP wypowiedzenia umów ww. rachunków w celu

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 74, poz. 439 oraz z 1992 r. Nr 20, poz. 78 i Nr 40, poz. 221.

³⁾ Przepis dodany przez art. 2 pkt 35 ustawy z dnia 14 lutego 1992 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 20, poz. 78), która weszła w życie z dniem 9 kwietnia 1992 r.

ich przejęcia lub likwidacji, jednakże działania te nie przyniosły zadowalających rezultatów. Niemożność doręczenia pism posiadaczom rachunków, a co za tym idzie brak dowodu doręczenia, wiązała się z brakiem aktualnych adresów klientów lub nieodebraniem przez nich pism. W 2000 r. podjęto kolejną próbę, która dotyczyła pilotażowo 50 umów rachunku bankowego. Polegała ona na tym, że umowy te wypowiedziano, a następnie, po upływie okresu wypowiedzenia, nieodebrane środki pieniężne przekazywano do depozytu sądowego. Tą drogą udało się zlikwidować 15 rachunków, a więc mniej niż 1/3 rachunków, których dotyczyła ta próba. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Kredyt Bank SA, w listopadzie 2012 r. problem dotyczył ponad 11 tys. rachunków, na których znajduje się ok. 4 mln zł.

Podjęte dotychczas próby okazały się zatem nieskuteczne i wskazują na potrzebę ustawowego rozwiązania omawianego problemu. Należy też podkreślić, że NBP jako członek Europejskiego Systemu Banków Centralnych jest przede wszystkim „bankiem banków”, a jego działalność nie może polegać na prowadzeniu rachunków ludności, których prowadzenie należy do właściwości banków komercyjnych. Dlatego proponuje się sformułowanie przepisów, które wskazywałyby konkretną datę zamknięcia ww. rachunków, będącą jednocześnie dniem rozpoczęcia biegu przedawnienia roszczeń. Planowane zamknięcie rachunków byłoby poprzedzone dwukrotnym ogłoszeniem o zbliżającym się terminie w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim.

Ustawowe określenie terminu zamknięcia rachunków bankowych, których dotyczy art. 79¹ ustawy o NBP (z 1989 r.), choć będące rozwiązaniem szczególnym, jest konieczne i nie jest rozwiązaniem zupełnie precedensowym – analogiczne rozwiązanie zastosowano w art. 183 ust. 2 ustawy Prawo bankowe (dodany przez art. 66 pkt 10 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719) z dniem 13 czerwca 2005 r.).

Przewiduje się, że termin ten będzie miał wielorakie znaczenie, nie tylko w odniesieniu do kwestii samego okresu prowadzenia rachunków, a mianowicie:

- środki pieniężne będące przedmiotem wspomnianych rachunków od tego dnia nie będą podlegały oprocentowaniu;
- od tego dnia biec będzie termin przedawnienia roszczeń wynikających z tytułu rachunku bankowego; w odniesieniu do roszczeń o zwrot wkładów oszczędnościowych termin ten wynosić będzie 10 lat, a w przypadku pozostałych termin ten wynosić będzie dwa lata (art. 731 i art. 118 k.c.).

Jednocześnie zakłada się, że wspomnianym wyżej rozwiązaniom towarzyszyć będzie obowiązek dokonania przez NBP w dzienniku (bądź dziennikach) o zasięgu ogólnopolskim ogłoszeń wzywających ogólnie posiadaczy rachunków, o których mowa, oraz ich następców prawnych (spadkobierców) do odbioru środków pieniężnych należnych z tytułu posiadania tych rachunków. Informacje stanowiące treść tych ogłoszeń powinny zostać także umieszczone na stronie internetowej NBP.

Należy przy tym zaznaczyć, że środki pieniężne będące przedmiotem umowy rachunku bankowego, zgodnie z art. 725 i nast. k.c. oraz art. 49 i nast. ustawy Prawo bankowe, podlegają innemu reżimowi prawnemu niż środki pieniężne będące przedmiotem przechowania w znaczeniu prawno-rzeczowym, o którym mowa w art. 835-845 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. Nr 208, poz. 1537 oraz z 2009 r. Nr 157, poz. 1241). Prowadzenie rachunku bankowego obejmuje obowiązek przechowywania środków pieniężnych (art. 725 k.c.), przechowania w rozumieniu przepisów określających umowę rachunku bankowego. W przypadku rachunku

bankowego bank może obracać czasowo wolne środki pieniężne zgromadzone na rachunku bankowym z obowiązkiem ich zwrotu. Posiadaczowi przysługuje roszczenie o zwrot określonej kwoty środków pieniężnych. Przepisy k.c. i ustawy Prawo bankowe określające prawa i obowiązki stron umowy rachunku bankowego nie dają bankowi uprawnienia do zwolnienia się z zobowiązania przez złożenie środków pieniężnych będących przedmiotem tej umowy do depozytu sądowego (zastępującego wypowiedzenie umowy i zwrot środków pieniężnych posiadaczowi rachunku bankowego).

Niedopełnianie przez posiadaczy tych rachunków lub ich następców prawnych obowiązku powiadamiania banku o każdej zmianie swego zamieszkania nie zwalnia banku z obowiązków wynikających z przepisów dotyczących prowadzenia rachunków bankowych, do czasu ich skutecznego wypowiedzenia; należy przy tym mieć na względzie, że w stosunkach cywilnoprawnych, o których mowa, to bank jest stroną profesjonalną.

Przywoływany art. 79¹ – dodany do ustawy o NBP z 1989 r. przez art. 2 pkt 35 ustawy z dnia 14 lutego 1992 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 20, poz.78) z dniem 9 kwietnia 1992 r. – dotyczy w chwili obecnej rachunków bankowych sprzed ponad 20 lat, a więc o kilkudziesięcioletniej historii. Z tego też względu wypowiedzenie umów posiadaczom tych rachunków w drodze złożenia oświadczenia woli napotyka przeszkody nie przewidziane przez ustawodawcę w momencie ustanowienia obowiązku, o którym mowa w art. 79¹ ustawy o NBP (z 1989 r.). W tych okolicznościach wydaje się oczywistym to, że przeprowadzenie przez NBP dowodu (art. 61 k.c. w zw. z art. 6 k.c.), że doszło do skutecznego złożenia oświadczenia woli przez bank poprzez to, że oświadczenie to doszło do adresata w taki sposób, że mógł się z nim zapoznać – jest praktycznie niemożliwe.

Niezależnie od powyższego należy przypomnieć, że art. 79¹ ust. 1 ustawy o Narodowym Banku Polskim (z 1989 r.), z którego wynika obowiązek zaprzestania prowadzenia przez NBP rachunków bankowych osób fizycznych, określił jednoznacznie, że NBP przekazuje prowadzenie tych rachunków, a tym samym wykonywanie obowiązku przechowania środków pieniężnych, innym bankom. Tym samym norma ta nie daje podstawy do przekazania tych środków do depozytu sądowego. Oznacza to, że w omawianym przypadku nie znajdują zastosowania ogólne reguły likwidacji niepodjętych depozytów wynikające z ww. ustawy z dnia 18 października 2006 r., co potwierdziła praktyka sądów odmawiających przyjmowania do depozytu środków pieniężnych będących przedmiotem umów rachunku bankowego, których dotyczy wspomniany art. 79¹ ustawy o NBP (z 1989 r.).

9. Zasady przechowywania wartości pieniężnych w bankach i przedsiębiorstwach produkujących znaki pieniężne oraz transportowania tych wartości

Zgodnie z art. 11 ust. 5 pkt 1 ustawy o NBP, Prezes NBP ustala, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, zasady przechowywania wartości pieniężnych w bankach i przedsiębiorstwach produkujących znaki pieniężne oraz transportowania tych wartości przez banki i te przedsiębiorstwa. Proponuje się rezygnację z ww. rozwiązania, przy czym zmiana ta będzie miała charakter formalny, ponieważ stosownie do obowiązujących regulacji konstytucyjnych dotyczących źródeł powszechnie obowiązującego prawa (art. 87 Konstytucji), Prezes NBP ani żaden z organów NBP nie jest uprawniony do wydawania przepisów o charakterze powszechnie obowiązującym.

Natomiast, zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.⁴⁾), minister właściwy do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP, określa, w drodze rozporządzenia, wymagania, jakim powinna odpowiadać ochrona wartości pieniężnych przechowywanych i transportowanych przez przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne, uwzględniając konieczność zapewnienia należytego poziomu bezpieczeństwa chronionych wartości pieniężnych. Upoważnienie to zgodne jest z ww. regulacjami konstytucyjnymi – wskazują ministra jako organ właściwy do wydania aktu wykonawczego, zawierającego przepisy powszechnie obowiązujące (adresatem tego aktu nie są wyłącznie banki)⁵. Omawiane upoważnienie zostało wykonane rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad i wymagań, jakim powinna odpowiadać ochrona wartości pieniężnych przechowywanych i transportowanych przez przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne (Dz. U. Nr 166, poz. 1128 i z 2012 r. poz. 1262).

10. Sporządzanie prognozy bilansu płatniczego.

Warto zauważyć, że przedstawianie prognozy bilansu płatniczego zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o NBP było uzasadnione do 12 kwietnia 2000 r., czyli w okresie, w którym obowiązywały sztywne zasady kształtowania kursu złotego do walut obcych. Obecnie, wobec płynnego kursu złotego, nie znajduje to już uzasadnienia merytorycznego. W związku z powyższym, proponuje się zniesienie obowiązku przygotowywania prognozy bilansu płatniczego.

11. Emisja znaków pieniężnych.

Zakłada się opracowanie przepisów, które odstąpiłyby od obowiązku określania przez Prezesa NBP w tzw. zarządzeniach emisyjnych wielkości emisji znaków pieniężnych powszechnego obiegu, a w przypadku emisji znaków pieniężnych przeznaczonych na cele kolekcjonerskie – wprowadziłyby zasadę określania wyłącznie maksymalnej wielkości emisji takich znaków. Proponowane rozwiązanie wynika z różnego charakteru i przeznaczenia nowych znaków pieniężnych. Banknoty i monety powszechnego obiegu przeznaczone są na zapewnienie płynności rozliczeń gotówkowych i są produkowane według ogłoszonego wzoru przez wiele lat, w liczbie zależnej od potrzeb obrotu gotówkowego. Z tego względu ustalenie wielkości emisji w chwili wprowadzenia nowego wzoru do obiegu jest praktycznie niemożliwe, gdyż zapotrzebowanie rynku gotówkowego na dany znak pieniężny ulega ciągłym zmianom. Natomiast w przypadku banknotów i monet przeznaczonych na cele kolekcjonerskie istnieje możliwość określenia przez Prezesa NBP w zarządzeniu emisyjnym wielkości emisji takich znaków, ponieważ kolekcjonerski znak pieniężny wprowadzany jest do obiegu tylko jeden raz, w ustalonym uprzednio temacie, a zatem ustalona maksymalna wielkość jego emisji nie zostanie przekroczona.

---

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, z 2008 r. Nr 171, poz. 1055 i Nr 180, poz. 1112, z 2009 r. Nr 98, poz. 817, z 2010 r. Nr 47, poz. 278, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1496, z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 170, poz. 1015 i Nr 171, poz. 1016, z 2012 r. poz. 908 oraz z 2013 r. poz. 628.

⁵⁾ Jednocześnie warto przypomnieć, że ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. Nr 114, poz. 740) w art. 53 przewidywała uchylenie przepisu upoważniającego do określenia tej materii przez Prezesa NBP w drodze zarządzenia, zawartego w nieobowiązującej ustawie z dnia 31 stycznia 1989 r. o Narodowym Banku Polskim (art. 52 pkt 3 i 4).

W zakresie znaków pieniężnych konieczna jest także nowa regulacja, zarówno na poziomie ustawowym jak i aktów wykonawczych, dotycząca problematyki fałszywych znaków pieniężnych (polskich i obcych) oraz znaków pieniężnych podejrzanych co do autentyczności, a także kwestii wymiany polskich znaków pieniężnych, które wskutek zużycia lub uszkodzenia nie mogą pełnić funkcji środka płatniczego. Nowe rozwiązanie będzie uwzględniać istniejące uwarunkowania konstytucyjne w szczególności w zakresie wydawania aktów wykonawczych oraz doświadczenia wynikające z obowiązujących obecnie rozwiązań, a także regulacje unijne (m.in. rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ustanawiającego środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem). Potrzeba wprowadzenia odpowiednich, nowych przepisów wynika w szczególności z braku formalnej możliwości dokonania nowelizacji zarządzenia Prezesa NBP z dnia 31 sierpnia 1989 r. w sprawie zatrzymywania fałszywych znaków pieniężnych, ponieważ na gruncie obowiązującej Konstytucji RP Prezes NBP nie jest uprawniony do wydawania przepisów o charakterze powszechnie obowiązującym. Proponuje się, aby nowe regulacje na poziomie ustawowym przewidywały:

- ustawowy obowiązek sprawdzania autentyczności znaków pieniężnych przez przedsiębiorców i inne podmioty, które prowadzą obsługę gotówkową, dotyczący również znaków pieniężnych opiewających na waluty obce, przy czym sprawdzanie autentyczności takich znaków powinno być dokonywane przez osoby mające fachowe przygotowanie lub za pomocą odpowiednich urzędów,
- wydanie przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii NBP, rozporządzeń wykonawczych regulujących materię będącą dotychczas przedmiotem zarządzeń Prezesa NBP dotyczących problematyki fałszywych znaków pieniężnych (polskich i obcych) oraz znaków pieniężnych podejrzanych co do autentyczności, a także problematyki wymiany polskich znaków pieniężnych, które wskutek zużycia lub uszkodzenia nie mogą pełnić funkcji środka płatniczego. Do czasu wydania wspomnianych wyżej rozporządzeń powinny zachować moc przepisy odpowiednich zarządzeń Prezesa NBP.

12. Wyodrębnienie instrumentów na rzecz zapewnienia stabilności krajowego systemu finansowego od instrumentów polityki pieniężnej.

Zakłada się wprowadzenie zmian przewidujących sformalizowane wyodrębnienie instrumentów na rzecz zapewnienia stabilności krajowego systemu finansowego od instrumentów polityki pieniężnej. Doświadczenia międzynarodowe pokazują bowiem, iż polityka stabilnościowa banków centralnych stanowiła istotny element strategii wyjścia z kryzysu. W związku z powyższym szczególnie istotne jest wyposażenie banku centralnego w odpowiednie instrumenty prawne pozwalające na elastyczne reagowanie uwzględniające bieżące warunki w systemie finansowym i gospodarce, zarówno jeżeli chodzi o rodzaj stosowanych instrumentów, jak i zakres podmiotów kwalifikowanych do operacji z bankiem centralnym. Proponuje się, aby przedmiotowe zmiany dotyczyły:

- uporządkowania instrumentarium NBP poprzez wprowadzenie rozróżnienia instrumentów polityki pieniężnej od instrumentów działających na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego;
- umieszczenia odrębnego przepisu wskazującego na możliwość udzielania przez NBP kredytów w celach stabilnościowych bankom oraz innym podmiotom objętym nadzorem

KNF, zgodnie z ustawą z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze na rynku finansowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1149, z późn. zm.⁶⁾);

- wskazania, że przepis art. 43 ustawy o NBP dotyczący udzielania kredytów BFG oraz SKOK wchodzi również w zakres instrumentarium stabilnościowego NBP;
- dodania przepisu umożliwiającego NBP udostępnianie środków w ciągu dnia operacyjnego podmiotom objętym nadzorem KNF uczestniczącym w systemach płatności prowadzonych przez NBP, służące realizacji zobowiązań związanych z tym uczestnictwem;
- doprecyzowania zakresu kompetencji Zarządu NBP o ustalanie wysokości stóp procentowych, opłat lub prowizji z tytułu kredytów służących realizacji zadań stabilnościowych.

13. Nabywanie oraz sprzedaż papierów wartościowych przez Narodowy Bank Polski.

Proponuje się stworzenie możliwości sprzedaży i kupna dłużnych papierów wartościowych przez NBP także poza operacjami rynku otwartego.

Nabywanie na rynku pierwotnym obligacji skarbowych przez banki centralne wszystkich państw UE, zarówno strefy euro, jak i spoza tej strefy, w tym przez Narodowy Bank Polski, jest niedopuszczalne, z uwagi na zakaz wyraźnie sformułowany w art. 123 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zakaz ten nie obejmuje natomiast zakupu przez te banki obligacji skarbowych na rynku wtórnym.

Wskazać jednak należy, że zgodnie z art. 271 lit. d TFUE, Europejski Bank Centralny monitoruje dokonywane przez banki centralne państw UE na rynku wtórnym zakupy instrumentów dłużnych emitowanych przez krajowy sektor publiczny, sektor publiczny innych państw członkowskich UE, a także instytucje i organy UE. Ponadto, zgodnie z preambułą rozporządzenia Rady (WE) nr 3603/93, nabycie instrumentów dłużnych sektora publicznego na rynku wtórnym nie może być wykorzystane do obejścia art. 123 TFUE. Zakupy te nie powinny w żadnym razie stać się formą pośredniego finansowania sektora publicznego.

Uwzględniając powyższe, w świetle postanowień TFUE, nabywanie obligacji skarbowych przez NBP na rynku wtórnym, jest – co do zasady – dopuszczalne, dla realizacji ustawowych jego zadań (art. 3 ustawy o NBP), w szczególności zadań w zakresie prowadzonej polityki pieniężnej oraz działania na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego

Zgodnie z powyższym, nabywanie oraz sprzedaż dłużnych papierów wartościowych będzie mogło być dokonywane jedynie przy uwzględnieniu podanych wyżej ograniczeń, wynikających z przywołanych wyżej przepisów prawa unijnego. Tym samym, stosowanie tego przepisu nie może być wykorzystane do obejścia zakazu sformułowanego w art. 123 TFUE, a w konsekwencji, zakupy papierów wartościowych na rynku wtórnym, nie będą mogły stać się formą pośredniego finansowania budżetu państwa, czy sektora publicznego.

14. Pozostałe proponowane regulacje.

Wymagają uregulowania kwestie związane z przekazaniem NBP uprawnień do sprawdzania rzetelności danych przekazywanych do banku centralnego. Zwiększenie uprawnień NBP w tym zakresie, poprzez możliwość żądania wyjaśnień i dokumentów potwierdzających poprawność danych przekazanych na podstawie art. 23 ust 2–4 ustawy o NBP, powinno

---

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1149, 1166, 1385, z 2013 r. poz. 70, 1012, 1036.

przyczynić się do poprawy wiarygodności analiz przeprowadzanych przez NBP, a tym samym prezentowania kompletnego obrazu polskiego systemu finansowego.

Proponuje się odstąpienie od wymogu ogłaszania w Monitorze Sądowym i Gospodarczym stanowisk zajętych w głosowaniu przez członków Rady Polityki Pieniężnej; obowiązek taki przewiduje art. 16 ust. 4 ustawy o NBP. Jednocześnie nadal stanowiska te byłyby podawane do publicznej wiadomości, z zachowaniem dotychczasowych terminów.

Dodatkowo, ze względu na fakt, iż w systemie obecnie obowiązującego płynnego kursu walutowego nie istnieje potrzeba bezpośredniego pozyskiwania środków przez NBP z zagranicznych instytucji bankowych i finansowych, ustalanie limitu takich pożyczek należy uznać za zbędne. W krajach UE limit taki nie jest wprowadzany. Wyjątek stanowi Bułgaria, jednak kraj ten funkcjonuje w ramach systemu izby walutowej.

Zgodnie z art. 59 ustawy o NBP, bank może inicjować i organizować badania naukowe, jak również prowadzić działalność wydawniczą i promocyjną. Regulacja ta wymaga rozwinięcia, poprzez wprowadzenie niebudzącej wątpliwości podstawy prawnej dla NBP do inicjowania, organizowania i prowadzenia działalności naukowej, edukacyjnej, wydawniczej i promocyjnej, związanej z celem i zadaniami NBP. W aspekcie wewnętrznym dotyczy to m.in. przyjętej przez NBP misji edukacji ekonomicznej w zakresie problematyki związanej z celem i zadaniami NBP. Ponadto doświadczenie NBP może być wykorzystane do udzielania pomocy doradczej i szkoleniowej w ramach współpracy z innymi bankami centralnymi, bankami komercyjnymi i innymi instytucjami finansowymi. Ponieważ aktywność taka wiąże się z ponoszeniem kosztów, istotne jest jasne i niebudzące wątpliwości rozstrzygnięcie, że wydatki te NBP będzie pokrywać ze środków własnych.

IV. Zmiany w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym

Przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (art. 129) przewidują ograniczenia w zakresie podejmowania lub kontynuowania przez nauczyciela akademickiego zatrudnionego w uczelni publicznej zatrudnienia w ramach stosunku pracy u więcej niż jednego dodatkowego pracodawcy prowadzącego działalność dydaktyczną lub naukowo-badawczą. Podjęcie lub kontynuowanie takiego zatrudnienia warunkowane jest uzyskaniem zgody rektora, zaś niedopełnienie tego wymogu stanowi podstawę rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem w uczelni publicznej stanowiącej podstawowe miejsce pracy. Jednocześnie przewidziane zostały wyłączenia spod ww. zakazu pozwalające na podejmowanie przez nauczyciela akademickiego dodatkowego zatrudnienia w określonych instytucjach (niezależnie od liczby etatów) bez konieczności uzyskiwania zgody rektora. Omawiane regulacje mają odpowiednie zastosowanie do uczelni niepublicznej, jeżeli statut tej uczelni nie stanowi inaczej. Rodzaj i charakter dopuszczalnych wyjątków od ww. zakazu wskazuje, że jego *ratio legis* jest umożliwienie rektorom uczelni stanowiących podstawowe miejsca pracy nauczycieli akademickich, wpływu na podejmowanie przez wykładowców dodatkowej działalności dydaktycznej, w ramach stosunku pracy na innych uczelniach lub w instytucjach naukowych, w obszarze konkurencyjnym dla uczelni macierzystej.

NBP jest bankiem centralnym Rzeczypospolitej Polskiej. Jego zadania, przede wszystkim o charakterze ekonomicznym, gospodarczym i finansowym, są określone w Konstytucji RP i ustawach. Cele i zasady aktywności Narodowego Banku Polskiego, zarówno w obszarze naukowym, jak i edukacyjnym, nie stanowią działalności konkurencyjnej w stosunku do uczelni wyższych. Wobec braku elementu konkurencyjności pracy nauczyciela akademickiego w NBP w stosunku do jego zatrudnienia podstawowego, brak jest również uzasadnienia dla dokonywania przez uczelnię oceny jego zatrudnienia w NBP w kontekście

ewentualnego uszczerbku dla uczelni wyższej. Tym samym uzasadnione jest objęcie dodatkowego zatrudnienia w NBP wyłączeniem spod omawianego zakazu.

V. Wyniki konsultacji społecznych

Projekt założeń został przekazany do zaopiniowania m.in. Narodowemu Bankowi Polskiemu, Komisji Nadzoru Finansowego oraz Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, a ponadto organizacjom związanym z rynkiem finansowym (Związek Banków Polskich i Krajowy Związek Banków Spółdzielczych), związkom zawodowym i organizacjom zrzeszającym pracodawców (m.in. Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan” i Konferencji Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce). W drodze konsultacji społecznych swoje uwagi zgłosili Narodowy Bank Polski, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, Związek Banków Polskich, NSZZ „Solidarność”, a także Giełda Papierów Wartościowych w Warszawie oraz Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych.